

NEDJELJNA ČITANJA: Am 6,1a.4-7; Ps 146,6c-10; 1Tim 6,11-16; Lk 16,19-31

Čovjek. Izazvan svojom otvorenošću prema istini i ljepoti, svojim smislom za moralno dobro, svojom slobodom i glasom svoje savjesti, svojom čežnjom za beskonačnim i za srećom čovjek postavlja pitanja o Božjoj opstojnosti. U svemu tome on zamjećuje znakove vlastite duhovne duše. Budući da je »klica vječnosti što je u sebi nosi nesvediva na samu materiju«, čovjekova duša može imati svoje porijeklo samo u Bogu. Svijet i čovjek svjedoče da u sebi samima nemaju ni svoj prvi uzrok ni svoj zadnji cilj, nego da imaju udjela u onom Biću koje je u sebi bez početka i bez svršetka. Tako, ovim različitim »putovima« čovjek može spoznati da postoji neka stvarnost, koja je prvotni uzrok i zadnja svrha svega, »a što svi nazivaju Bogom«. Čovjek ima sposobnosti koje ga osposobljuju da spozna opstojnost osobnoga Boga. Ali da bi mogao ući u prisni odnos s Bogom, Bog se htio čovjeku objaviti i dati mu milost da može tu Objavu u vjeri prihvatiti. »Dokazi« za opstojnost Božju međutim mogu pripraviti na vjeru i biti od pomoći da se uvidi kako se ona ne protivi ljudskom razumu. [KKC, 33-35]